Jacqueline Wilsonová

VZDUŠNÉ ZÁMKY

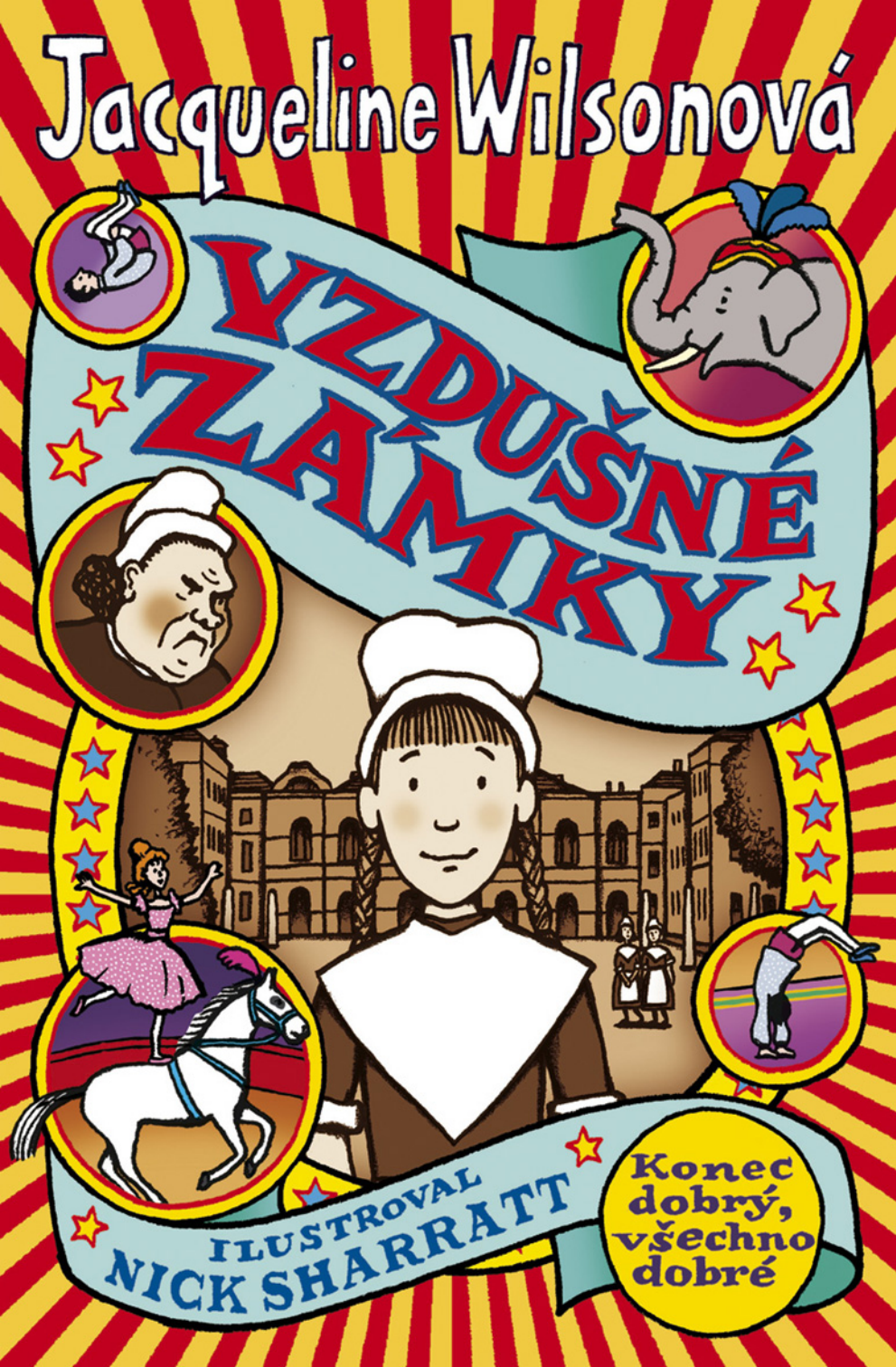

ILUSTROVAL NICK SHARRATT

Konec dobrý, všechno dobré

VZDUŠNÉ ZÁMKY

Jacqueline Wilsonová

VZDUŠNÉ ZÁMKY

Ilustroval Nick Sharratt
Přeložila Daniela Feltová

ART

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2017
Bořivojova 75, Praha 3
Text copyright © 2009 Jacqueline Wilson
Illustrations copyright © 2009 Nick Sharratt
All rights reserved.

Z anglického originálu *Hetty Feather*
(Published by Doubleday, Great Britain, 2009) přeložila © 2010, 2017 Daniela Feltová
Redakce textu: Zuzana Řehořová
Jazyková korektura: Mirka Pelnářová
Grafická úprava obálky: Bohumil Fencl
Elektronické formáty Dagmar Wankowska, *Liam*ART

Druhé vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-969-5 (pdf)

Drahé přítelkyni Mary Vacherové.
Mockrát ti děkuji za tvou neocenitelnou profesionální pomoc – a za tvůj milý zájem a laskavost.

25629

1

Jmenuju se Henrieta. Vážně. Ale není to moje *pravé* jméno. Jsem si absolutně jistá, že moje matka by mi vybrala nějaké krásné romantické jméno – i když já sama bohužel nejsem ani krásná, ani romantická.

Zkouším si ji představit:

„Ty můj drahej drobečku," šeptá mi a balí mě do teplého šálu. Pak si mě tiskne k hrudi, jako by mě už nikdy nechtěla pustit.

„Má malá…" Rosamundo? Serafíno? Cherubíno? Oči jsou na mně nejkrásnější, protože je mám modré jako letní obloha. Říkala mi třeba Safírko? Azurko? Pomněnko?

Ráda si představuju, že mi na růžové hlavičce ještě nezačaly růst vlásky. Plešaté děťátko může být roztomilé. Dítě s vlasy rudými jako hřích je ale neštěstí, je to ďáblovo plémě. Aspoň to říká vrchní sestra Bottomlyová, a často mě za ty vlasy tahá. Jednou se mi podařilo nádherně ji rozčílit tím, že jsem jí řekla „vrchní sestro Pitomlyová", a to mě zatahala tak prudce, že jí zůstal v ruce celý *chomáč* mých vlasů. Kdyby si někdo všiml mé ubohé rudé plešky, měla by z toho pěknou polízanici, ale narazila mi na vlasy čepec a nikdo se nic nedozvěděl. Vlastně ten její útok viděly dvě stovky dívek z nalezince, ale na ty vrchní sestra Bottomlyová nedbá, ani co by se za nehet vešlo – a to má *hodně* krátké nehty.

Trvalo celý rok, než mi ty vlasy zase dorostly, ale stálo to za to, protože od toho dne jsme jí *všechny* říkaly

vrchní sestra Pitomlyová – i když samozřejmě ne nahlas. Žádná z holek není tak odvážná jako já. Povahu mám stejně ohnivou jako vlasy.

Pevně věřím tomu, že jsem byla plešatá, když jsem se v roce 1876 narodila. Zkuste si představit, že bych se narodila se zrzavým chmýřím. Lidi, to by byl pro mou ubohou matku strašný šok. Třeba by pak byla v pokušení dát mi jméno Zrzuna nebo Karotka nebo Ryšavka.

Ba ne, vím bezpečně, že moje matka se mi neposmívala. Přivinula mě vždycky k sobě, otírala si tvář o mou ohnivou hlavičku a něžně si namotávala na prst lokýnku mých vlásků. Milovala moje zrzavé vlásky – prostě proto, že byly moje. Jeden pramínek mi ustřihla, upletla z něj copánek a vložila do medailonku. Tak měla navždycky kousíček svého děťátka pořád u sebe.

Nechtěla mě odložit. Milovala mě z celého srdce. Vím, že jsem byla takový drobounký uzlíček, vážící sotva víc než karásek. Matka mě určitě kojila ve dne v noci, aby mě trochu vykrmila a udělala ze mě pořádného cvalíka. Když teď zavřu oči a stočím se do klubíčka, skoro jako bych cítila, jak se mě dotýkají její ruce, jako bych slyšela, jak brouká ukolébavku, jako bych vdechovala její sladkou vůni a svými drobnými prsty svírala její bílou paži. Nedokážu úplně zaostřit, ale když se hodně soustředím, vidím její bledý obličej a slzy v jejích očích.

Každý mi říká, že si člověk nemůže pamatovat, co zažil, když byl miminko. Ptala jsem se sester a učitelek, a všechny říkají to samé. I Jem tvrdil, že to tak je, a to je nejchytřejší kluk, jakého jsem kdy potkala. Jenomže já jsem si stejně naprosto jistá, že v tomhle se pletou. Já si to *pamatuju*.

Pamatuju si i na svůj nejhorší den, kdy mě matka vykoupala a zavinula do plenky a oblékla mi kabátek a bílé šatičky, které sama ušila. Pak mě celou zabalila do háčkovaného šálu a vynesla ven. Vzala mě na hodně,

hodně dlouhou cestu. Bezpečně si vzpomínám, že jsem slyšela pískání lokomotivy a hlučné *š-š-š-š-š*. Potom jsme asi jely drožkou, protože to hrozně házelo a byl slyšet klapot koňských kopyt a já jsem se rozplakala. Matka mě sevřela ještě pevněji, houpala mě v náruči a taky plakala.

Pak klapot kopyt ustal, ale matka zůstala shrbená uvnitř a třásla se tak, že jsem se taky roztřásla. Drožkář na ni něco zakřičel a matka mi vtiskla poslední zoufalý polibek.

„Nikdy tě nepřestanu milovat," pošeptala mi do ouška.

Vystoupila z drožky, přivinula mě pevně k sobě a zeptala se na něco drožkáře. Pak vykročila k vysokým vratům. Zamumlala cosi vrátnému, ale tak tiše, že to musela zopakovat. Vrata se s vrzáním otevřela a my jsme vstoupily dovnitř. Musely tam být i jiné matky a jiné děti, protože jsem všude kolem sebe slyšela pláč.

Matka se mnou v náruči se postavila před dlouhý naleštěný stůl, u něhož seděla řada vážně se tvářících mužů. Začali jí klást otázky, matka jim odpovídala a já jsem do toho žalostně naříkala. Pak nás odvedli do malé místnosti jasně osvětlené plynovou lampou. Mhouřila jsem očička a snažila se schovat v mámině náruči, ale popadly mě něčí velké studené ruce a vyškubly mě z ní.

Položily mě na záda na ten tvrdý stůl. Rozbalily mi šál a rozepnuly a svlékly krásné šatičky. Kabátek mi stáhly přes hlavu. Nakonec mi rozbalily i plenku, takže jsem tam ležela úplně nahá. Ty tvrdé ruce mě obracely ze strany na stranu, píchaly mě do bříška a hýbaly mi rukama a nohama, zatímco já jsem protestovala tak hlučně, že jsem si div nestrhla plíce.

Pak mě ty ruce zabalily do divného hrubého oblečení, které vůbec nebylo moje, zvedly mě a odnesly. Ruce a nohy jsem měla ještě příliš slabé na to, abych kolem

sebe dokázala kopat a rozdávat rány. Jediné, co jsem mohla dělat, bylo křičet. Křičela jsem ze všech sil po matce, ale ta už tu nebyla. Ruce mě nesly nekonečnými chodbami nějaké obrovské budovy, dál a dál od mojí matky, kterou jsem už nikdy neviděla.

V kousavém vlněném šálu jsem byla tak pevně sešněrovaná, že jsem se nemohla hýbat. Za mého hlasitého řevu mě ty cizí ruce položily na záda do železné postýlky. Plakala jsem po matce, ale ta nepřišla, aby mě zachránila. Plakala jsem po svých důvěrně známých měkkých šatičkách, ale zůstala jsem uvězněná v hrubém obnošeném oblečení páchnoucím po karbolovém mýdle. Plakala jsem po svém palečku, ale ten zůstal sevřený v šálu. Plakala jsem po něžné náruči a teplém sladkém mléku.

„No, no, no! Copak je to za křik? Rušíš všechny ostatní děti. A pročpak vůbec tak pláčeš, co?“ řekla jedna ze sester a zvedla mě.

Proč asi? Bylo mi jen pár týdnů a přišla jsem o všechno, co jsem milovala. Nebylo divu, že jsem vřískala. Ona to ale nemyslela zle. Přitiskla si mě na svůj naškrobený plochý hrudník a poplácala mě po zádech, jako by mým problémem byl jen nějaký zaražený prdík.

„No tak, za chviličku dostaneš papat,“ těšila mě.

Pak mě položila zpátky a já jsem se znovu rozeřvala. Když mě po nějaké době vytáhly z postýlky zase jiné ruce, na pár vteřin jsem se utišila. Zoufale jsem doufala, že mě vrátí mojí matce, ale ruce, které mě zvedly, byly chladné a zkušené, ne něžné a laskavé. Do pusy mi vrazily lahvičku. Ústa se mi sama od sebe stáhla a nechtěla sát. Chutnalo to divně. Nebyla to moje matka. Zakuckala jsem se a snažila se to vyplivnout.

„Tahle vůbec nechce pít – a je to beztak drobek. Nechápu, že ji přijali. Ta na tomhle světě nebude dlouho.“

„Měli by ji co nejdřív pokřtít, nebo přijde do limbu,“ řekla jiná. „Ukaž, zkusím ji nakrmit.“

Rychle jsem putovala z jedné náruče do druhé a láhev mě zase šťouchla do pusy. Nechala jsem rty pevně sevřené. Ona mi ale zacpala nos, takže jsem je musela otevřít, abych se nadechla. Vztekle jsem se rozeřvala nad tímhle podlým trikem.

„Tiše, tiše! Ta by spíš přišla rovnou do pekla, je to učiněná čertice," řekla sestra a zatřásla se mnou. „Vezmi si tu lahvičku jako hodná holčička! Nechceš přece umřít hlady, nebo ano?"

Mně bylo jedno, jestli umřu nebo přežiju, když jsem nemohla být se svou matkou. Řvala jsem celý den, až jsem z toho chraptěla a celá se třásla, ale nebylo to nic platné. Matka nepřišla.

Kolem mě plakalo plno dětí, ale žádné tak hlasitě a vytrvale jako já. Neviděla jsem je, protože jsem musela ležet na zádech, ale slyšela jsem je. Slyšela jsem, jak vzdychají a pak začínají sát, když je ty protivné cizí ruce zvednou z postýlky.

„Ty nebudeš papat, koťátko?" Tohle byl něžnější hlas a patřily k němu menší a měkčí ruce. Nebyla to sice moje matka, ale chovala mě skoro stejně něžně. A nevrazila mi lahvičku hned do pusy. Nakapala si pár kapek mléka na prst a otřela mi je o rty. Otevřela jsem pusu a zamlaskala.

„No, je to dobré, viď? Chceš ještě?"

Otřela mi o rty pár dalších kapek z prstu a já je slízla. Udělala to ještě několikrát, a když jsem dychtivě otevřela pusu, opatrně mi ke rtům přitiskla lahvičku. Nedokázala jsem odolat a začala sát – a cítila jsem, jak mi bolavým krkem protéká sladké mléko. Pořád se mi nelíbila ta cizí láhev v puse, ale měla jsem hrozný hlad a žízeň, a tak jsem pila a pila.

„No tohle! Koukněte se na Winnie a dva pět šest dva devítku! Saje jako divá."

Ta sestra se tedy jmenovala Winnie. A dva pět šest dva

devítka bylo zřejmě *moje* jméno. Byla jsem sice ještě moc malá na to, abych rozuměla číslům, ale ten dlouhý zvuk zněl tvrdě a vůbec se mi nelíbil. Netrvalo však dlouho a dostala jsem jiné jméno. Oblékli mě do nových šatiček, tak naškrobených, že jsem v nich nemohla skoro ani dýchat, natož se hýbat. Pak mě odnesli někam, kde jsem to ještě neznala: do obrovské místnosti, kde se rozléhala ozvěna a kde byla zvláštní okna s červenými a modrými skly, která vrhala na kamennou podlahu podivuhodné barevné vzory. Ozývaly se slavnostní hlasy a jeden z nich mě pak oslovil.

„Henrieto Featherová, já tě křtím ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého, amen," řekl a hlavu mi polila ledová voda.

Plakala jsem, protože jsem mu chtěla říct, že se *nechci* jmenovat Henrieta Featherová, že to není moje pravé jméno, že se ve skutečnosti jmenuju…

Ale ještě jsem neuměla mluvit, tak jsem prostě křičela. Někdo začal pohoršeně mlaskat a šeptem mi hubovat, že dávám ostatním dětem špatný příklad. Na chvíli jsem přestala, abych se nadechla, a zaslechla kolem sebe, jak se po mně ostatní děti slabými hlásky opičí. Uspokojilo mě, že nikdo nedokázal řvát tak hlasitě jako já, přestože jsem byla tak malá.

Pak mě rozzlobeně odvezli zpátky do pokoje pro kojence. Milá Winnie mě vzala a něžně pochovala.

„Ahoj, Hetty! No tak, už nemusíš plakat. Ukaž, sundám ti ty křestní šatičky a dám ti papat."

Za chvíli už jsem hltala své mléko, a hltala jsem tak nenasytně, že jsem z toho dostala škytavku. Winnie se mi smála a z legrace to dělala po mně. Podívala jsem se na ni a snažila se zaostřit, abych si ji dobře prohlédla. Měla kulatý růžový obličej a světlé vlasy, které se jí draly zpod čepce. Nebyla tak mimořádná jako moje matka – ale možná to teď bude moje druhá matka. Neuměla

jsem se ještě ani smát, tak jsem na ni upřela modré oči. Ona se zase podívala na mě a usmála se za nás za obě.

Ostatní děti už taky začaly plakat a dožadovaly se pozornosti, ale Winnie mě pořád držela a šeptala mi mé nové jméno. „Malá Hetty Featherová! No, pravda je, že *jsi* lehounká jak pírko.“ A začala se se mnou točit dokola. Tančily jsme kolem všech těch postýlek, až jsem si připadala, jako když létám. Přála jsem si, aby se mnou Winnie vytančila ven ze dveří, pryč z tohohle chladného, nevyzpytatelného vězení, ale jiná sestra ji přísně okřikla a Winnie mě musela položit zpátky do postýlky. Obě jsme sotva popadaly dech.

Tu noc jsem po matce neplakala. Pořád jsem po ní toužila, ale utěšovala jsem se tím, že ráno zase uvidím Winnie – a další ráno taky, a tak pořád.

Jak jsem se ale mýlila! Druhý den ráno mě chytily jiné ruce, nakrmily mě, vykoupaly a oblékly do toho nepohodlného oblečení. Šál mi utáhly a zauzlovaly tak pevně, že jsem připomínala malý látkový balíček – a jako balíček mě zvedly a vynesly dlouhými chodbami a obrovskými dveřmi ven a strčily do drožky, která před nimi čekala.

Položily mě do obrovského košíku obloženého dečkami. To mě tak zaskočilo, že jsem ani nebyla schopná křičet. Co teď se mnou bude? Chtěla jsem Winnie. Chtěla jsem matku. Srdce mi začalo bušit tak prudce, že mi málem roztrhlo hrudník i vlněný šál. *Odvezou mě zpátky k matce?*

Dveře drožky se znovu otevřely. Zaslechla jsem dětský pláč, smutný a vyděšený. Já jsem měla pusu zavřenou, takže jsem to nemohla být já. Pak zoufalý pláč ještě zesílil, protože se to cizí děcko pokoušeli vmáčknout do košíku vedle mě. Sama jsem slabě zakňourala a druhý hlásek překvapeně zmlkl. Pak spustil znovu a já spustila taky. Nadechovali jsme se ve stejnou dobu, takže jsme plakali unisono. Potom jsem přestala plakat a to druhé dítě taky přestalo. Bylo to, jako bychom si spolu povídali.

Ahoj! Já jsem tu taky. A bojím se stejně jako ty.
Kam nás povezou?
Nevím. Chci, aby mě odvezli k mojí matce.
Já chci zase ke svojí!
Ale aspoň máme jeden druhého.

Ruce jsme měli uvězněné ve vlněných šálech, ale i tak jsem měla pocit, jako bychom se za ně chytili.

Drožka sebou trhla, kopyta koní začala klapat a já jsem si s bolestí vzpomněla na matku. Pak jsme zastavili, dveře se otevřely a můj spolucestující i já jsme v tom prudkém světle začali mrkat a mžourat. Někdo nás vytáhl z drožky a odnesl do obrovské hlučné a zakouřené haly. I tady se mi vybavily všechny vzpomínky. Věděla jsem, že jsme na londýnském vlakovém nádraží. Netrvalo dlouho a vynesli nás do vagonu, položili na sedadlo a vlak se s trhnutím rozjel. Začali jsme hlasitě řvát, ale po chvíli nás ukolébalo pravidelné bafání lokomotivy a dunění kolejí a my jsme usnuli.

Zdálo se mi o tom, že jsem zase v matčině náruči, ale když jsem se probudila, byla jsem pořád sešněrovaná v šálu a nacpaná v košíku a děcko vedle mě bezútěšně plakalo. I já jsem se rozplakala, protože jsem měla žízeň a v prázdném žaludku mi kručelo hlady. Můj soused v košíku mi truchlivě přizvukoval.

Když jsme žili v té velké ponuré budově, aspoň nás každých pár hodin nakrmili a přebalili. Teď jsem měla plenku úplně promočenou a byla jsem opruzená a šál už začínal páchnout. Tak jsme brečeli a brečeli, až jsme vyčerpáním usnuli – a potom vlak zpomalil a zastavil. Otevřely se dveře a někdo nás vytáhl ven na čerstvý vzduch. Zadupal a vykročil směrem k venkovsky bodré změti hlasů. Do košíku se natáhly čísi ruce a vytáhly mého spolucestujícího tak energicky, až se se mnou košík rozhoupal.

„Tak tuhleto je mladej pan Gideon Smeed, kterej k vám přicestoval rovnou z nalezince!“

Slyšela jsem smích a tleskání a hlasy, které se nad ním rozplývaly. Zůstala jsem v košíku sama! Začala jsem zase křičet – a ruce teď vytáhly i mě.

„Tahle slečínka se nedá přeslechnout. Je to Hetty Featherová. Nevím, jestli ji budete chtít, paní. Je to sice drobek, ale křičí ostošest. Celou cestu z Londýna řvala, jako by ji na nože brali."

„To jen dokazuje, že má kuráž," odpověděl jiný hlas. „Ukaž, podívám se na ni."

Převzaly mě silné paže a obličej se mi zabořil do mohutného měkkého poprsí. Přičichla jsem si k té ženě. Voněla zvláštními vůněmi, které jsem ještě neznala: špekem a zelím a brambory, ale také sladkým mlékem. Dychtivě jsem otevřela rty – a v tu ránu kolem mě propukl hlučný smích.

„Vidíte? Směje se na vás, matko. Líbíte se jí."

Byla jsem v šoku. Tohle nebyla moje pravá matka. Byla to snad nějaká *nová* matka? Chytila mě do jedné ruky a druhou popadla košík s mým spolucestujícím – novým bratříčkem. V její náruči jsem se cítila bezpečně. Vykročila ven z nádraží, obklopená hloučkem štěbetajících dětí.

„Jářku, paní, vy to s těma děckama umíte, to se musí nechat. Děláte z ukřičených špindírů hezký dětičky," řekl nosič košíku.

„Se dvěma najednou asi budu mít plný ruce práce, ale myslím, že to zvládnu," odpověděla a pak nám zašeptala do oušek: „Vezmu vás domů a hned vás nakrmím, drahouškové."

Měli jsme domov. Měli jsme matku. Byli jsme v bezpečí. Už nikdy jsme se nemuseli vrátit do toho velkého, ledově chladného nalezince.

Zlatý voči, chce se mi říct dneska. Bylo mi teprve pár týdnů a ještě jsem toho o světě moc nevěděla.

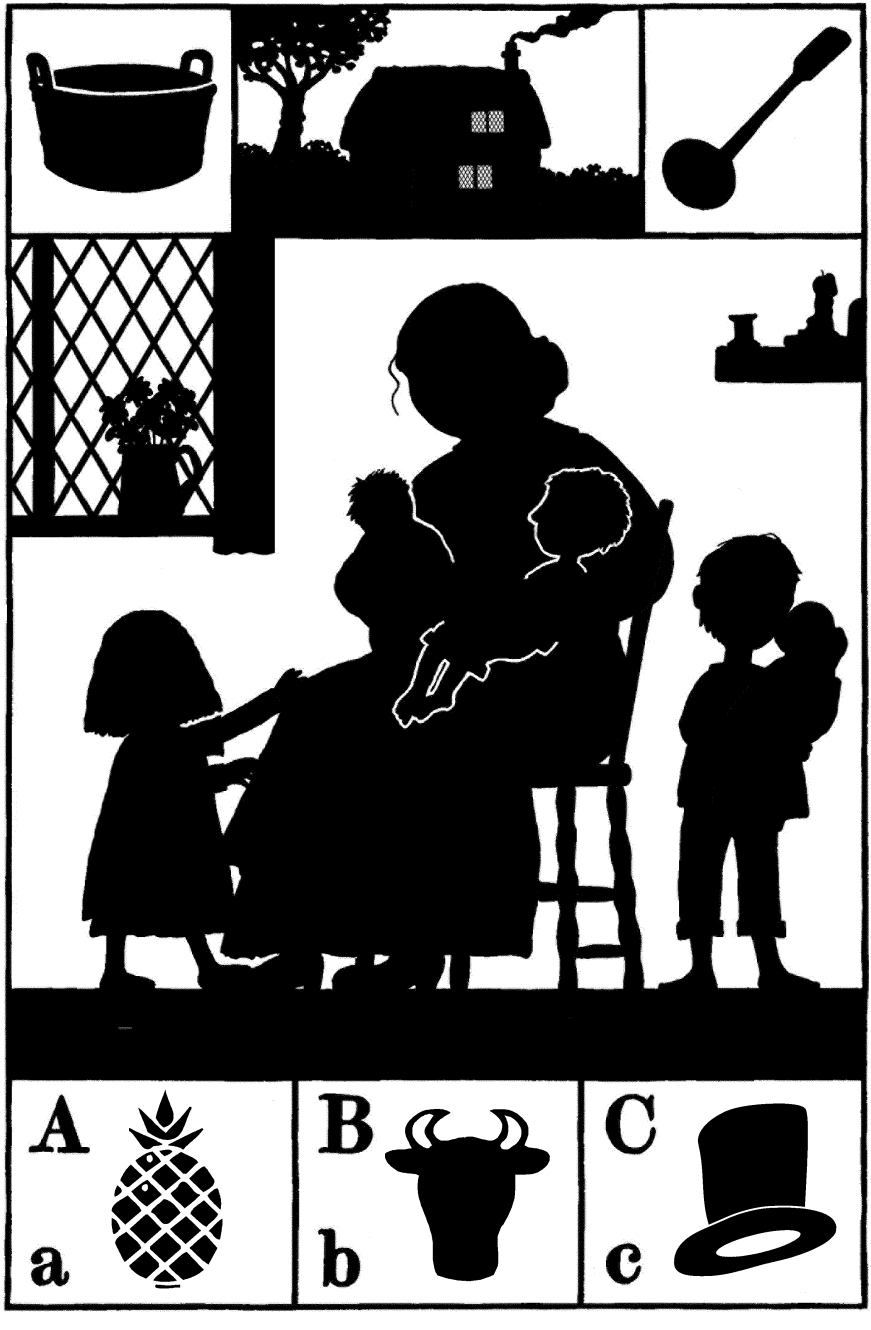
A
a
B
b
C
c

2

Mým novým domovem byla malá došková chalupa s obílenými stěnami a růžemi a zimolezy pnoucími se kolem dveří. Uvnitř bylo těsno a šero a pořád plno. Bylo tu cítit jídlo, které se neustále vařilo na kamnech, a v pondělí, kdy bylo velké prádlo, ještě ostře čpící žluté mýdlo. V ten den jsme se prali i *my*. Když se na šňůře třepetala prostěradla a cíchy a naše košilky a šatičky a spodní prádlo, naše matka Peg nás strčila do necek. První jsme přišli na řadu já s Gideonem. Gideon vždycky vřískal, ale já jsem se cachtala jako kachna a brečela jsem, jen když mi mýdlová pěna stříkla do očí.

Gideon byl můj nevlastní bratr – ten, co se mnou přicestoval v košíku z nalezince. Nevážil o moc víc než já: bylo to takové bledé hubeňoučké děcko s chomáčkem černých vlasů nad uhrančivýma očima, které na vás vždycky upřely truchlivý pohled.

„Na těchhle dvouch není masa ani na jednu šišku salámu," řekl John, náš nový otec, a píchl nás do bříšek. Jenom žertoval, ale my jsme se rozeřvali strachy. Nebyli jsme zvyklí na takovéhle velké hlučné chlapy. Velcí a hluční nám ostatně připadali všichni lidé, ale když jsme trochu povyrostli, zjistili jsme, že John je největší muž z celé vesnice. Měl ruce jako kmeny stromů a břicho jak pivní sud. Hlas měl tak silný, že ho bylo slyšet až za humna. Silný byl jako tažní koně, které zapřahal do pluhu, když oral pole. Žádný muž si netroufl se s ním hádat, protože bylo jasné, kdo by vyhrál – ale Peg se ho nebála ani trochu.

„Kliď se od mejch miminek, ty hrombidlo," řekla a pleskla ho přes ruce. „Vyděsil jsi je k smrti. No tak, neplakejte, kůzlátka moje, tohle je jen váš otec, on vám nic neudělá."

„Šimry, šimry, šimry," zasmál se otec a zašimral nás pod bradou hrubými prsty. Začali jsme vřískat, jako by to byl zlý obr z pohádky a chystal se nám utrhnout hlavu.

„Tak už běž," okřikla ho Peg a pleskla ho ručníkem. Vytáhla mě a Gideona z naší improvizované vany a zabalila nás společně do velkého ručníku, nahřátého nad kamny. Položila si nás na prsa, připomínající obrovský polštář, a my jsme přestali plakat a přitulili se k ní.

„*Moje* máma," protestoval Saul a začal do nás bušit tvrdými pěstičkami.

Nedávno začal chodit, ale měl chromou nohu a kulhal. Otec mu vyrobil malou dřevěnou berličku a Saul s ní do nás s oblibou šťouchal. Nenáviděl nás, protože chtěl mít matku jen pro sebe.

„Ale no tak, ty můj hopsavej vrabečku. Pojď se taky pomazlit," chlácholila ho Peg a přivinula ho do náruče.

„Já taky, já taky," ozvala se tříletá Marta a vmáčkla se k matce do náruče. Měla slabé oči a na jedno šilhala.

Jem se ale držel stranou s hrdě vztyčenou hlavou.

„Ty se nechceš pomazlit s maminkou, drahoušku?" zeptala se ho matka.

„Chci, ale už nejsem mimino," odpověděl Jem rozhodně. „Je mi pět. Skoro."

„No ano, koťátko, jsi můj velkej chlapec – ale ještě jsi moc malej na to, abys odmítal mazlení s maminkou. Pojď se seznámit se svejma novejma sourozencema."

Já jsem se kroutila a vrtěla, protože mě Saul utiskoval.

„Na, Jeme, vezmi malou Hetty," řekla Peg. „No není to drobínek? Byl jsi dvakrát takovej, když jsi byl miminko. Neměla zrovna šťastnej start do života – a ten malej

taky ne, ubožátko. Ale nevadí, my je pěkně vykrmíme, jen počkej, a uvidíš sám."

Uvelebila jsem se v Jemově náručí. Byl to sice ještě malý kluk, ale mně připadal stejně silný jako náš otec – a zdaleka ne tak hrůzostrašný. Jem mě k sobě pevně, ale něžně přitiskl.

„Ahoj, Hetty. Já jsem tvůj bratr Jem," představil se tiše a otřel si tvář o mou.

Neuměla jsem mluvit, ale našpulila jsem pusu a obdařila ho svým prvním opravdovým úsměvem.

Jem nebyl nejstarší. Byl nejmladší z vlastních dětí Peg a Johna. Měli ještě Rosie a Nata a Elizu, a pak nějaké další děti – Marka, který byl vojákem, a Bess a Noru, jež sloužily u cizích lidí.

Tolik dětí – člověku šla hlava kolem, když je zkoušel všechny spočítat! I *pro mě* je těžké si je všechny vybavit. Starší děti se nás benjamínků z nalezince trochu stranily, ale Eliza si s námi občas ráda hrála na školu.

Posadila nás všechny hezky vedle sebe na schod před vchodem do domu a měli jsme počítat, kolik je dvě a dvě, a odříkávat abecedu. Zezačátku jsme s Gideonem neuměli sami ani pořádně sedět, takže jsme neměli šanci dostat v Elizině škole nějaké jedničky. Odpovídala šišlavě za nás a občas i za Saula a Martu. Za Jema samozřejmě odpovídat nemusela. Uměl počítat do dvaceti a číst z *Abecedy pro hodné žáčky*.

„A jako ananas, B jako býk, C jako cylindr, D jako dort, E jako Eskymák."

Ve dvou letech už jsem to uměla nazpaměť. Eliza se tak vžívala do role učitelky, že když jsme podle ní byli moc hloupí, dala nás do kouta na hanbu, a pokud jsme protestovali, dostali jsme proutkem.

Jem byl ale opravdický učitel. Naučil mě jíst ovesnou kaši a rozmačkané brambory se šťávou z masa a prouž-

ky chleba s povidly. „Tak, teď jsi ptáčátko, otevři zobáček," říkal mi.

A já jsem otevřela pusu dokořán a zase ji zavřela a snědla všechno do posledního drobečku, přestože jsem byla mlsná a vybíravá, a když mě krmila matka, vyváděla jsem a odvracela hlavu.

Hračky jsme neměli. Matka to považovala za zbytečné vyhazování peněz. Navíc žádné peníze *neměla*. Jem ale jednou na smetišti našel červený gumový míč. Dobře ho umyl a naleštil, takže se blýskal jako jablko. Vyhazoval ho vysoko do vzduchu a pak ho devětkrát z deseti chytil. Jindy ho zase kopal z jednoho konce vesnice na druhý.

„Já, já, já!" křičela jsem. Už jsem uměla chodit, ale na kopání do míče jsem byla ještě malá, takže jsem padala.

Ostatní se mi smáli, zvlášť Saul, ale Jem mě zvedl a přidržel nad míčem a já jsem mrskala nožičkama tak dlouho, až se jedna z nich strefila do míče a ten kousíček odletěl.

„Vidíte? Hetty umí kopat do mičudy jako já!" zaradoval se a objal mě.

Sedával se mnou na schodu před domem a kreslil mi prstem do prachu obrázky. Jeho postavičky měly velkou hlavu, z níž vyrůstaly hůlkovité nožičky a ručičky, miminka maloval jako kosočtverce a zvířata se nedala rozeznat jedno od druhého, ale já jsem je viděla Jemovýma očima a radostně jsem halekala a tleskala.

Jednou mi pomohl dobatolit se po cestě k potoku a pak mě držel v chladné vodě a já jsem výskala a cákala. Když jsem vydržela nehýbat nohama ve vodě, připlavaly ke mně střevle a šimraly mě do prstů.

„Lybky, lybky!" křičela jsem.

Někdy jsme si s Jemem hráli, že jeho ruka je ryba. Plavala kolem mě a já jsem ji se smíchem krmila vymyšlenými dobrotami.

Když jsem trochu povyrostla, dovezl mě v malém

dvoukoláku do lesa a ukázal mi, jak tam po stromech běhají veverky.

„Tamhle nahoře na stromě mají domeček," řekl Jem. „Uděláme si *taky* veverčí domeček, Hetty?"

Znal jeden starý dub, který byl úplně dutý. Stoupl si na jeden z velkých kořenů vyčnívajících nad zem, zvedl mě, strčil do dutiny stromu a sám si vlezl ke mně. Tak! Měli jsme svůj vlastní veverčí domeček. Byli jsme ani ne půl metru nad zemí, ale připadali jsme si, jako bychom byli vysoko v koruně stromu.

„Tak, slečno Veverková, jsou spokojená se svým novým domečkem?" zeptal se mě Jem a něžně mi zmáčkl nos.

„Ano, pane Veverko, moc a moc a moc!" odpověděla jsem nadšeně.

Ten náš domeček se mi tak líbil, že se mi ani nechtělo domů na svačinu. Vrtěla jsem hlavou a držela se kůry stromu zuby nehty. Jem mě nesl domů za mého hlasitého křiku a kopání. Přestala jsem vyvádět, teprve když mi slíbil, že si tam zítra zase půjdeme hrát.

V pět ráno, ještě než vstali matka a otec, jsem skočila do klučičí postele a dožadovala se, aby Jem splnil svůj slib.

A Jem slovo dodržel, přestože jsem se chovala jako dotěrný hmyz. Hned po snídani mě dovezl k našemu veverčímu domku. Poslušně snědl další snídani (tentokrát dostal žaludy a trávu), a pomohl mi postarat se o moje veveřátka (hroudy hlíny zabalené do šťovíkových listů). Dokonce vystlal podlahu našeho domku mechem a ten ještě posypal květinami, takže vypadal jako pestře vzorovaný zelený koberec.

Večer mě nenapadlo nic lepšího než žvatlat o našem domku a všichni sourozenci ho hned chtěli taky vidět, dokonce i Rosie a Eliza. Nat se Jemovi posmíval, že hraje holčičí hry s malým děckem, ale tomu to vůbec nevadilo.

„Já si s Hetty hraju *rád*, je to legrace," řekl, a moje srdce se rozbušilo láskou k němu.

Chtěla jsem, aby byl veverčí domeček jen náš, ale na to měl Jem příliš dobré srdce. „To se ví, že se můžete jít všichni podívat," řekl a dodal: „Ale nesmíte zapomenout, že to je *Hettyin* domeček."

Nevadilo mi, že měl jít Gideon. Byl to můj nevlastní bratříček z košíku a měla jsem ho nejradši hned po Jemovi. Byla jsem sice o pár dnů starší než on, ale on už byl o půl hlavy větší než já, přestože byl pořád strašný hubeňour. Kotníky, lokty a kolínka měl tak tenoučké, že jeho ruce a nohy vypadaly, jako by se měly každou chvíli zlomit. Matka si hrozně brala k srdci, že je tak slaboučký, a každou chvilku mu schovala plátek slaniny nebo kousek z otcovy kotlety, ale stejně se mu pod kůží pořád ostře rýsovala žebra a lopatky hrozily, že každou chvíli proříznou kůži.

Matka ho povzbuzovala, aby si s námi hrál a běhal na sluníčku, ale on se nejraději držel jejích sukní, a kdykoli si sedla se zašíváním nebo se dala do loupání hrachových lusků, vyšplhal se jí na klín.

Někdy se mi podařilo Gideona vylákat ven, ale když jsem chtěla, aby se mnou hrál mé vymyšlené hry, byl úplně nemožný.

„Koukej, Gideone, zkus si představit, že jsme v lese. Zabloudili jsme a chce nás sežrat obrovitánskej hladovej vlk," řekla jsem třeba.

A Gideon se rozklepal, a když jsem zavrčela jako vlk, začal křičet a rozběhl se k matce. Ta ho chytila do náruče a mně pohrozila rákoskou.

„Přestaň děsit svýho ubohýho bratříčka, Hetty. Dej si na mě pozor, nebo dostaneš pořádnej vejprask vařečkou."

Výprask vařečkou už jsem několikrát dostala a vůbec se mi to nelíbilo. Gideonovi jsem ale *nechtěla* ublížit. Nebyla to *moje* vina, že byl takový strašpytel. Přesto jsem se na něj usmála a řekla mu, že se může jít na můj veverčí domeček podívat. Laskavě jsem mu vedle sebe

uvolnila místo ve dvoukoláku a chudák Jem nás musel táhnout oba.

Když jsem Gideonovi o tom našem domečku nadšeně vykládala, nervózně se vrtěl. „Veverky můžou kousat," zamumlal vystrašeně.

„Prosím tě, Gideone, veverky *nekoušou*! To spíš pokoušeme my *je*," řekla jsem a rozesmála se tomu nápadu.

„Já neumím lézt na strom, Hetty," kňoural Gideon.

„To je lehký, Gideone. Já to umím. A Jem taky," utěšovala jsem ho.

„Mohl bych spadnout!" namítl se slzami v očích.

„Nebreč, Gideone. Nespadneš. Mysli spíš na to, že se můžeš jít podívat na můj domeček a Saul *ne*."

„Saul taky může jít," řekl Jem rychle. „I Marta."

„Ne, to teda nemůžou – mačkali bysme se," protestovala jsem. V tu chvíli jsem litovala, že je Jem tak hodný. Chtěla jsem, aby byl hodný jen *na mě*.

Na Gideona bylo ale jeho laskavosti škoda. Aby docenil kouzlo našeho veverčího domečku, dělala jsem chvilku, že „šplháme" na strom, než jsme skočili dovnitř. To byla osudová chyba. Zoufale se mě chytil jako klíště.

„*Fííííí* – jsme úplně nahoře v korunách stromů! Koukej, jak kolem lítají ptáci!" křičela jsem nadšeně.

„Chci dolů. Je to moc vysoko, moc vysoko!" pištěl Gideon a s obavami hleděl dolů, přestože se mohl dotknout země, kdyby jen trochu natáhl ruku.

„Není to *doopravdy* vysoko, Gideone, koukej," uklidňoval ho Jem a vystrčil nohu z domku.

„Ale s Hetty to *je* vysoko," namítl Gideon.

Jem se rozesmál. „No, to jí jde nejlíp. Přesvědčit tě o tom, že jsi někde, kde ve skutečnosti nejsi. To umí moc dobře."

„Ale mně se to nelíbí," řekl Gideon a zavřel oči, jako by tím mohl zrušit mou představivost.

Když jsme do veverčího domku vzali Saula a Martu, Gideon zůstal doma s matkou. Jenže i tohle byla ztráta

času. Marta mi nevadila, ale byla tak krátkozraká, že ani nevěděla, co to je *veverka*. Seděla uvnitř stromu, rozvážně mžourala a čekala, co se stane. Nalila jsem jí čaj do čepičky od žaludu a dala jí vílí chleba na listu a ona se do toho poslušně pustila, ale když se napila a zjistila, že v „hrnečku“ nic není, vypadala zmateně. Pak se zakousla do listu a Jem jí ho musel rychle vytrhnout, aby se ještě nepozvracela.

Saulovi bych do pusy nacpala nejradši celou *hromadu* listí.

„To je ale pitomost. To *není* žádnej veverčí domeček. A tohle není žádnej koberec, to je mech. A tohle nejsou talíře, ale listy. A tohle nejsou žádný děti. Vypadají jako kozí bobky. Ty jsi *čuně*, Hetty, že si hraješ s kozíma bobkama.“

Prudce jsem do něj strčila, protože žádná matka nesnese, když jí někdo hanobí děti. Jenže jsem strčila moc. Jem ho chtěl chytit, ale už to nestihl. Saul vypadl z mého veverčího domku na zem. Opravdu to nebylo vysoko a každé jiné dítě by vyskočilo a začalo se smát – ale ne Saul.

Oči se mu zúžily do štěrbin a ústa se zkřivila do šklebu. „Poranila jsi mi tu moji bolavou nohu,“ vřískal. „Řeknu to matce!“

No tohle! Matčin mazánek byl sice Gideon, ale měla bůhví proč i velkou slabost pro Saula. S jeho nohou hrozně nadělala: mazala ji nejrůznějšími mastmi – husím sádlem a habrovým mazáním – a upletla mu speciální měkké punčochy, protože ho do zkroucené nohy dřela bota. Saula tahle pozornost těšila a před matkou vždycky pajdal, jak nejvíc uměl.

Hrozně se rozzlobila, když na mě Saul žaloval. „Ty jsi shodila Saula *ze stromu*, Hetty?“ zhrozila se. Sáhla po své vařečce a já jsem se běžela schovat za Jema.

„Nebylo to vysoko, matko, a neudělala to *schválně*,“ bránil mě Jem.

Tolik jsem Jema milovala. Ale nebylo to k ničemu:

dostala jsem důkladný nářez a matka nám zakázala hrát si ve veverčím domku.

Gideonovi se viditelně ulevilo, Martě to bylo jedno, Jemovi to bylo líto kvůli mně – ale mě to tak rozzlobilo, že jsem začala dupat a vřískat a křičet na matku. Můžete hádat, co následovalo. Ano, další výprask – a k tomu jsem šla spát bez večeře.

Když jsem tam tak ležela ve tmě a popotahovala, přišla matka a posadila se na mou postel. „Tak co, Hetty, mrzí tě, že jsi byla tak zlobivá holka?“ zeptala se.

„Ne, vůbec mě to nemrzí. Ale vás by mělo mrzet, že jste tak zlá *matka*,“ zamumlala jsem do peřiny.

Jenže matka měla lepší sluch, než jsem myslela. „*Cos* to řekla, Hetty?“

Ach ouvej, bude následovat *další* výprask? Moje postel se však najednou začala otřásat a matka divně lapala po dechu. Způsobila jsem jí snad takový šok, že dostala záchvat jako Ruben, jeden z našich sousedů, když vypil moc piva?

S hrůzou jsem vykoukla zpod peřiny. Matka seděla na kraji postele s rukama přes pusu a otřásala se smíchy. To byla úleva!

„Moc se na mě nesměj, děvenko,“ prskala smíchy. „V životě jsem neviděla takovou darebnici, jako jsi ty. Co si s tebou mám počít?“

„Budete mě pořád řezat a řezat, i když už budu tak velká jako Rosie,“ odpověděla jsem a taky se rozesmála.

Ale matka se najednou smát přestala. Objala mě a přitiskla pevně k sobě. „Ach, Hetty, bude se mi po tobě moc stejskat, i když jsi takový zlobidlo.“

Jsem si naprosto jistá, že tohle mi šeptala do těch mých ohnivých vlasů. Jenže já jsem to nepochopila. Měla jsem za to, že myslí dobu, kdy budu muset chodit do vesnické školy jako Jem. Neměla jsem nejmenší tušení, že jsem jen dočasným členem matčiny rodiny.

Marta

3

Když skončily blažené letní prázdniny a Jem musel trávit celé dny ve škole, bylo to pro mě k nepřežití. Rosie, Nat ani Eliza mi nescházeli, co by se za nehet vešlo, ale Jema jsem postrádala přímo bolestně. Zůstala jsem doma s Martou, s níž nebyla žádná legrace, Saulem, který na mě v jednom kuse žaloval, a ustrašeným Gideonem. Nehráli si se mnou nádherné hry jako můj milovaný Jem. Matka nechtěla, abychom se jí v chalupě pletli pod nohy, ale nechtěla ani, abychom se potloukali venku a po lese, když na nás teď Jem nedohlížel, takže jsme se celý den motali kolem schodu před domem a po naší malé zahrádce.

Když jsem navrhla, že budeme plivat do hlíny a dělat z bláta koláče nebo kreslit do prachu, Marta sklíčeně svěsila hlavu, protože špatně viděla. Pokud jsem zorganizovala hru na honěnou, chytila jsem ji za ruku a ona utíkala stejně rychle jako já – ale to zase kňoural Saul, protože se svou chromou nohou běhal ze všech nejpomaleji. Jindy jsem zase začala vymýšlet příběhy, třeba že vysoký dub je obr plný bradavic a prase na dvorku bájná příšera. Gideon se statečně zapojil do hry, ale v noci se s křikem budil. Rozhodně pak odmítal nosit praseti slupky od brambor, a když jsme s matkou chodili kolem dubu, kňoural a chtěl, aby ho nosila.

Matka se ho samozřejmě vyptávala, proč se tak bojí. Úzkostí jsem zadržovala dech, ale on na mě nechtěl žalovat, protože věděl, že bych byla bita. Když matka

vyzvídala, co ho trápí, jenom stiskl rty k sobě – zato Saul na mě žaloval *s velkou radostí* a přidával k tomu ještě spoustu výmyslů, jen aby mi zadělal na malér – a pak jsem to samozřejmě schytala.

Někdy se mi povedlo se tomu pokryteckému svatouškovi pomstít, a to jsem si pak říkala, že ten výprask za to *stojí*. Viděla jsem ho třeba, jak slízal Martě z chleba povidla nebo jak hodil Gideonovi do hrníčku s mlékem pavouka. Nežalovala jsem na něj – to by nebyla žádná legrace! –, ale tajně jsem se k němu přiblížila a potrestala ho. Jednou jsem ho přistihla, jak se nakláněl přes branku chlívku, šťouchal do ubohého prasete svou berličkou a hrozně se smál, když prase kvičelo. Rozběhla jsem se k němu a strčila do něj. Teď kvičel zase *on*, protože spadl po hlavě do chlívku. Na zemi ležela vrstva teplého smradlavého hnoje, takže si neporanil ani chromou nohu, ani tu zdravou. Utrpěla jen jeho pýcha, když tam tak řval, celý zmazaný od slupek od brambor a prasečího hnoje.

Mohla jsem se potrhat smíchy. Smála jsem se pak i při výprasku.

I Jem se smál, když jsem mu to vyprávěla, ale řekl mi, že až budu chodit do školy, budu muset být opravdu hodná.

„Učitelka má velkou rákosku, Hetty, a celej den ji používá. Bolí to mnohem víc než od matky."

„Ty jsi s ní *taky dostal*, Jeme?"

„Napráskala s ní mý kamarádce Janet za to, že pletla *b* a *d*, a když jsem řekl, že to je nespravedlivý, protože Janet se hrozně snaží, ale zkrátka jí to dýl trvá, učitelka napráskala i mně a řekla mi, že nemám odmlouvat."

„Nemám tu učitelku ráda," prohlásila jsem.

Já jsem *b* a *d* nepletla, protože mě je Jem naučil, ale pak jsem si vzpomněla na Martu.

„Marta neumí psát žádný písmena," řekla jsem. „Bude ji ta učitelka *taky* mlátit?"

„To bych jí nedovolil," odpověděl Jem rozhodně.

Ale Marta nezačala v pěti letech chodit do vesnické školy. Jednoho večera matka ohřála vodu do necek a vydrbala ji v nich, přestože se v pondělí předtím normálně koupala. K večeři jí dala mléko s tlustou vrstvou smetany, a když ho pila, držela ji na klíně.

Otec zase pohoupal Martu na kolenou. „*Takhle jedou malý páni, takhle jedou velký kmáni*," broukal a házel s ní, jako když jede na koni.

Saul kňoural, že je to nespravedlivé, že chce *taky* pohoupat. Gideon nic neříkal, ale cucal si prst a koukal, jak mu Marta pije i *jeho* mléko. Já jsem si výjimečně nestěžovala. Byla jsem sice ještě moc malá na to, abych chápala, co se děje, ale viděla jsem v matčiných očích slzy a všimla jsem si i toho, že otci při zpěvu zadrhával hlas. Došlo mi, že něco není v pořádku – ale Marta sama naštěstí zůstala v blažené nevědomosti.

Ten večer usnula hned, jak se její hlava dotkla polštáře. Zato já jsem usnout nemohla. Přitiskla jsem se k ní a navinula si na prst pramínek jejích vlasů, jako by nás to mohlo svázat k sobě.

Matka nás přišla vzbudit hodně brzy ráno.

„To už musíme vstávat?" zeptala jsem se ospale.

„Ty ne, Hetty," odpověděla matka. „Jen spi dál."

Byla ještě taková tma, že jsem ji neviděla, ale poznala jsem, že plakala. Něžně vytáhla Martu z postele a odvedla ji z pokoje. Překulila jsem se na to teplé místo, kde ještě před chvílí ležela Marta, vdechovala její vůni připomínající chleba s máslem a přemýšlela, proč ji matka vzbudila tak brzy. Řekla jsem si, že vylezu z postele a půjdu se podívat, ale připadalo mi, jako by ještě byla půlnoc, a byla jsem hrozně ospalá…

Když jsem se vzbudila, dovnitř už svítilo slunce. Rozběhla jsem se po schodech dolů a volala Martu. Nebyla

tam. Nebyla tam ani matka. Rosie s Elizou v kuchyni vařily čaj a míchaly ovesnou kaši.

„Kde je matka? Kde je Marta?“

„Musely jet pryč,“ odpověděla Rosie. „Sedni si hezky ke stolu jako hodná holčička, Hetty.“

Ale já jsem nechtěla být hodná holčička. Chtěla jsem matku a Martu. Srdce v hrudníku mi prudce bušilo. Měla jsem strach, ale nevěděla jsem z čeho. Začala jsem křičet a nedokázala přestat, ani když mě Eliza zkoušela podplatit kouskem másla s cukrem, ani když mě Rosie pleskla přes zadek. Utišil mě až Jem, který si mě posadil na klín a houpal mě jako miminko – ale cítila jsem, že i on má z něčeho obavy.

Rosie, Nat a Eliza věděli něco, co jsme my nevěděli. Šťouchali nenápadně do sebe a nedokázali se nám podívat do očí. Jem jim vytrvale kladl otázky, já jsem brečela, Saul popotahoval a Gideon nestihl včas doběhnout do kadibudky a počůral se. Bez matky jsme byli ztracení. Byla vždycky tady, jako by byla součástí domu, stejně jako střecha a čtyři stěny. Nevěděli jsme si rady. A proč vzala Martu s sebou?

„Ty víš, kam ji matka odvezla,“ křičel Jem, který si stoupl na lavici, aby byl stejně vysoký jako Rosie. „Řekni nám to!“

„Přestaň už mě otravovat, Jeme. Já mám i bez vašeho křiku a pláče a zlobení práce nad hlavu. Hetty, jestli začneš znovu řvát, nařežu ti matčinou vařečkou.“

„Neodvažuj se na ni sáhnout,“ křičel Jem. „Ona nezlobí, jenom má strach. Potřebuje matku.“

„Matka se brzo vrátí,“ odpověděla Rosie vyhýbavě.

„Proč se s námi ani nerozloučila? A proč s sebou odvezla Martu?“

„Chudinka Marta,“ řekla najednou úplně jiným tónem Rosie. Trochu se jí třásla brada, jako by měla na krajíčku.

„Je nemocná?“ vyzvídal Jem, ale Rosie mu neodpověděla.

Když Gideon minulou zimu onemocněl záškrtem, matka zavolala doktora. Ten se tvářil vážně a říkal, že Gideona možná pošlou do nemocnice.

„Je tak nemocná, že musela jet *do nemocnice*?“ zděsil se Jem.

Slovo *nemocnice* řekl skoro šeptem. Slyšel, jak si o ní vyprávěli lidé z vesnice. Bylo to hrůzostrašné místo, kde vás doktoři mohli rozříznout a vykuchat vám všechny vnitřnosti.

„No, do něčeho, jako je nemocnice,“ odpověděla Rosie.

Nat se ušklíbl, ale i on vypadal ztrápeně a neměl daleko k pláči.

Třeba byla Marta hrozně nemocná, možná dokonce umírala? Ale to byl přece nesmysl. Vždyť jsem vedle ní spala celou noc a vůbec nic jí nebylo.

Přitiskla jsem se k Jemovi a on mě zase začal houpat. Ten den nešel do školy. Řekl Rosie, že zůstane doma, aby se postaral o nás mrňata. Rosie se ho snažila přemluvit, aby tam přece jen šel, ale neznělo to moc přesvědčivě. Nakonec byla ráda, že ho tam má při všem tom vaření a uklízení.

Jem si trpělivě hrál se Saulem, Gideonem i se mnou. Když si šli kluci po polední polévce lehnout, Jem mě tajně vzal do zakázaného veverčího domku, aby mě trochu rozptýlil. Opravdu mě to dojalo, ale stejně to nepomohlo. Ať jsem se sebevíc snažila sama sebe přesvědčit, že jsem vysoko v korunách stromů, stále jsem zůstávala ve špinavé dutině vykotlaného stromu. Mou obrazotvornost příliš zaměstnávaly matka a Marta.

Rosie kdysi v nedělní škole vyhrála knížku *Poslední dobrý skutek malé Elsy*. Byla to nádherná knížka, jasně modrá se zlatými písmeny, tak jsem jednou poprosila Jema, aby mi z ní četl. Pomalu se prokousával několika

prvními stránkami, ale za chvíli nás to omrzelo. Byl to nudný příběh a malá Elsa byla protivně *hodná*. Nepřipomínala žádné skutečné dítě. Prolistovala jsem si knihu, abych si prohlédla obrázky, ale vůbec nebyly tak zajímavé a vzrušující jako Slon a Mandarín a Pirát a Zebra, mé oblíbené obrázky v *Abecedě pro hodné žáčky*. Líbil se mi jenom poslední obrázek, kde malá Elsa ležela na posteli, byla velmi bledá a vypadala churavě, a oknem do pokoje vlétal anděl s kudrnatými vlasy a zářícím kloboukem, aby ji odnesl do nebe.

Teď jsem si ale Martu představovala, jak leží někde v ponuré nemocnici celá pobledlá, nad ní se sklání doktor a řeže jí do břicha, u její hlavy stojí anděl, aby ji odnesl do nebe, a za nohy ji drží matka, aby ji anděl neodnesl.

S pláčem jsem tenhle scénář převyprávěla Jemovi a ten pak dělal, co mohl, aby mě utěšil.

„Uvidíš, že matka s Martou se vrátěj domů živý a zdravý. Dokonce si myslím, že už jsou možná doma, a až matka zjistí, že jsem nešel do školy, bude se hrozně zlobit. A jestli jí ještě k tomu prozradíš, že jsme byli ve veverčím domečku, dostaneme oba."

Smutně jsme se vlekli domů. Když jsme vběhli do kuchyně, matka tam už seděla u stolu ve svém nejlepším nedělním oblečení, celá naškrobená a se vzpřímenými zády, protože byla sešněrovaná v korzetu, ale hlavu měla svěšenou. Martu jsme nikde neviděli.

„Kde je Marta, matko?" zeptal se Jem.

„Marta?" opakovala jsem po něm.

„Marta je… pryč," odpověděla matka.

„Anděl ji odnesl!" vykřikla jsem a rozbrečela se.

„Cože? Ale ne, ne, není mrtvá, Hetty," chlácholila mě. Pak se zhluboka nadechla. „Kde jsou ostatní, Saul a Gideon? Ještě spí? Dojdi pro ně, Jeme. Radši vám to řeknu všem najednou. Počkej, Jeme – co vlastně děláš

doma? Rosie, proč jsi ho neposlala do školy? Ale vždyť je to nakonec jedno. Uvař mi čaj, umírám žízní."

Sesedli jsme se kolem matky a netrpělivě k ní vzhlíželi. Já jsem se přitiskla k Jemovi. Gideon se mě chytil za ruku. Saul začal popotahovat.

„Ale no tak, nebuďte tak smutní," řekla matka a usrkla čaje. „Marta se má dobře. Jenom už nebude žít s námi."

Nechápavě jsme na ni koukali.

„A *kde* bude žít?" zeptal se Jem.

„Vrátila se do nalezince, drahoušku," odpověděla matka. „Jsi ještě moc malej na to, aby sis pamatoval, jak jsme ji odtamtud přivezli."

„Do nalezince? Ale tam je to hrozný!" zděsila jsem se.

„Vůbec ne, Hetty. Je to krásnej velkej dům, kde bydlej děti, co nemají matku," vysvětlovala matka.

„Vzpomínám si, jak jsi nám o něm jednou vyprávěla," řekl Jem. „Odtamtud jsme si přivezli Martu, Saula a teď Gideona a Hetty." Objal mě a pevně mě k sobě přitiskl. „Ale proč se tam Marta musela vrátit? Její matka jste teď přece vy."

Matce se zkrabatil obličej. „Já vím, drahoušku. Já jsem ale byla jen její pěstounka. Starala jsem se o ni, dokud nebude dost stará na to, aby se mohla do nalezince vrátit."

„A kdy se vrátí zase k nám domů?" zeptal se Jem.

„Její domov je teď nalezinec, drahoušku."

„Ale jak si tam bez nás poradí? Vždyť skoro nevidí, a taky pomalu chápe. Potřebuje naši pomoc!" vykřikl Jem.

„Najde si nějakou starší hodnou kamarádku a ta jí pomůže," řekla matka. „A už se přestaň vyptávat, Jeme. Koukej, jak jsou z toho ti drobkové rozrušení."

Prosebně na něj pohlédla. Saul, Gideon a já jsme tiše popotahovali. Byli jsme ještě moc malí na to, aby nám došlo, co nás čeká.

4

Všem se nám po Martě stýskalo a plakali jsme pro ni, ale za pár týdnů jsme na ni skoro zapomněli. Mně se o ní někdy zdálo a natáhla jsem ve spánku ruku, abych jí pohladila vlasy nebo chytila za ruku – a vtom jsem pocítila bolest. Ale Martino místo brzy nahradila jiná malá holčička jménem Eliza.

„Jmenuje se stejně jako já!“ zaradovala se Eliza. „Ukaž, půjč mi ji. Je tak sladká!“

Eliza a matka z ní byly celé pryč. Mně připadala jako docela obyčejné malé mimino a hrozně mi lezlo na nervy, jak pořád kňouravě plakala.

„Měla bys slyšet sebe, jak jsi vřískala, když jsi byla malá, Hetty! Ječela jsi jako siréna,“ smál se mi Jem.

Byla pro mě velká úleva, když jsem zjistila, že Jem o svou novou sestřičku moc velký zájem nemá. Zato mě měl čím dál raději a všude mě bral s sebou. Otec chtěl, aby mu Jem pomáhal na farmě, pokud zrovna nebyl ve škole, tak jsem tam chodila s ním.

Pomáhala jsem sklízet obilí, kopat brambory i dojit krávy.

Nejdřív jsem si myslela, že je to *naše* obilí, *náš* dobytek, *naše* pole. Všechno tomu nasvědčovalo, protože ostatní muži vzhlíželi k našemu otci s velkou úctou. Někteří mladíci před ním dokonce smekali čepici. Když mě ale Jem vzal na dožínkovou slavnost, která se konala ve stodole vedle velkého statku, viděla jsem, jak náš otec smeká před farmářem Woodrowem.

Jeho žena, paní Woodrowová, všem nalévala jablečné víno a podávala velké plátky masa. Jemovi se smíchem nalila půl korbele a řekla: „Ale svý sestřičce dej jenom srknout, Jeme."

Zvědavě si mě prohlížela. Neuhnula jsem pohledem a koukala jí do očí tak dlouho, až se rozesmála a zatahala mě za cop. „To bude pěkná dračice!" řekla. „A to je jedno z těch děcek z nalezince?"

Jem si mě vysadil na klín. „Ano, madam. To je naše Hetty."

„No, vypadá to, že matka je vychovává dobře. Kolik dostává za jejich výchovu?"

Otočila jsem se tázavě na Jema. Byl v obličeji úplně rudý.

„Já přesně nevím, madam," odpověděl. „Ale naše Hetty má cenu zlata."

„Co to ta paní říkala?" zeptala jsem se, když šla paní Woodrowová oblažovat nějaké jiné dítě z vesnice.

„Toho si nevšímej," odbyl mě Jem, ale to ve mně samozřejmě vyvolalo ještě větší zvědavost.

„Matka dostává peníze za to, že se o nás stará?" ujistila jsem se.

„Já už jsem velkej, ne jako ty. O mě se starat nemusí," odpověděl Jem vyhýbavě.

Matka mi k Vánocům ušila panenku – hadrové miminko v šatičkách z pytloviny a s čepečkem z kousku bílého mušelínu. Měla malá knoflíková očička a usmívala se. Připadalo mi, že je to nejkrásnější panenka na světě, a bez přestání jsem ji chovala. Neodložila jsem ji, ani když jsem jedla pečené kuře. Gideon si tu mou měkkou, hezkou panenku toužebně prohlížel a škemral, jestli si ji může aspoň na chvilinku pochovat. Panenku jsem totiž dostala jen *já*. Ta nová holčička Eliza byla na panenky ještě moc malá a velká Eliza a Rosie zase moc staré.

Gideon dostal dřevěného koníka, kterého mu vyřezal

otec. Byl to nádherný kůň s hnědým sedlem z kůže. I Saul dostal koně a nadšeně si s ním hrál na zemi. Jem a Nat dostali kapesní nože a Rosie s Elizou korále, jedna modré a druhá zelené.

Nejstarší děti, Marcus, Bess a Nora, nedostaly dovolení přijet domů, ale matka jim poslala balíčky. Řekla, že poslala ještě jeden balíček, ve kterém byla úplně stejná panenka jako ta moje. Byl pro Martu.

„Bude mít Marta taky tak hezký Vánoce jako my?“ zeptala jsem se.

„To víš, že ano, Hetty, bude se mít báječně se všema těma novýma sestřičkama. Vsadím se, že dostanou spoustu dárků a nějakou baštu a budou hrát hry a vesele dovádět,“ odpověděla matka. „Netrap se kvůli Martě, Hetty.“

Stejně jsem se trápila. A matka taky. Když jsem večer sešla dolů ze schodů, protože mi bylo špatně (dvakrát jsem si přidala fíkového pudinku a ten mě teď tlačil v žaludku), našla jsem matku v koutě, jak si na prsa tiskne Martinu kostkovanou zástěrku jako nějakou svou hadrovou panenku a pláče.

Matka mě odvedla do kadibudky a držela mě za ruku, zatímco jsem hekala a sténala – a když se mi ulevilo, odnesla mě domů. Dole byla zima, protože kamna už byla vyhaslá, ale matka mě zabalila do otcovy obrovské košile a pochovala mě v náruči.

„No tak, ty kůzlátko moje,“ mumlala konejšivě. „U mě jsi v bezpečí. Ničím se netrap.“

Měla ochraptělý hlas a na obličej mi skanula její slza. Vyprostila jsem ruku ze své přikrývky, natáhla ji a pohladila matku po tváři.

„No tak, matko,“ řekla jsem. „Vy se taky ničím netrapte.“

Ona se tomu zasmála, ale plakat nepřestala. Pak něco zamumlala. Moc jsem nerozuměla, co říká, ale teď

jsem si absolutně jistá, že to bylo: „Budeš mi tolik scházet, Hetty."

Hrůza toho, co mě čeká, na mě dolehla až na konci jara, kdy odešel Saul. Celé dny ho matka hýčkala a rozmazlovala a přehlížela, když mě píchal berlou, když podrážel nohy Gideonovi, když štípal Elizu v kolíbce. Mazala mu chromou nohu a povzbuzovala ho, aby chodil zpříma.

„Tak, výborně, mladý pane. Pochoduj jako voják – levá, levá!"

„Já jsem voják jako můj bratr Nat a střílím do lidí z pušky," řekl Saul a namířil na mě svou berlu. „Pif paf, jsi mrtvá, Hetty!"

Vystřelil tak prudce, až mě berlou praštil do hrudníku.

„Ne, *ty* jsi mrtvej, Saule," řekla jsem a popadla koště. „Já jsem voják a jedu na koni, klap, klap, klap, a pěkně tě zmydlím!"

„Hetty, Hetty, okamžitě přestaň! Teď nás neobtěžuj. Potřebuju s tvým bratrem chvilku klidu," okřikla mě matka a odstrčila mě.

Vztekle jsem odsupěla. Jem byl ve škole, tak jsem šla za Gideonem.

„Budeme si hrát na rvačku, Gideone," navrhla jsem.

„Ne, já nechci!" zakňoural.

„Ale já se nebudu prát *s tebou*, Gide. Zmlátíme Saula. Bum, bum, bum."

„Ale ne doopravdy?" ujišťoval se Gideon.

„Jasně že doopravdy. Zmlátíme ho na hromadu a ještě po něm budeme dupat."

„Ale to ho bude bolet!" zděsil se Gideon.

„A že on ubližuje nám, to ti nevadí?" řekla jsem rozhořčeně a vyhrnula si šaty, abych mu ukázala červený flek na místě, kam mě píchl svou berlou.

„Musíme mu nastavit druhou tvář." Gideon papouškoval, co slyšel v kostele. V nedělní škole vždycky pozorně

poslouchal a kázání si bral k srdci. Já jsem dávala pozor jen tehdy, když se tam mluvilo o lvech a velrybách a zvířatech, která ve dvojicích nastupovala do velké archy. Jinak mě to celkem nezajímalo.

Neměla jsem nejmenší chuť nastavovat Saulovi druhou tvář, zvlášť když přišel ze školy Jem a i *on* se začal věnovat Saulovi. Vozil ho po celém domě na zádech a hrál si s ním na vojáky a poslušně umíral pokaždé, když na něj Saul vystřelil.

Když jsem se chtěla k jejich hře připojit, začal Saul křičet: „Ne, ne, tohle je *klučičí* hra, Hetty," a Jem vůbec neprotestoval.

Zase jsem odsupěla a mumlala jsem hrůzostrašné kletby své hadrové panence, protože jsem je všechny nenáviděla, dokonce i svého Jema. Nejvíc ze všech jsem ale nenáviděla Saula. Když nás matka večer vybídla, abychom se políbili na dobrou noc, sevřela jsem rty a Saula nepolíbila. A nelitovala jsem toho, dokonce ani když se mnou matka třásla.

„Bude tě to mrzet, Hetty," řekla zlověstně.

„Nebude," odsekla jsem, ale znělo to spíš jako „mbd", protože jsem měla ústa pořád pevně sevřená.

„No tak, Hetty, buď hodná," pošeptal mi Jem do ucha, ale já jsem si ho nevšímala.

Saulovi to stejně bylo úplně jedno. Vítězoslavně se mi smál, oči mu zářily a tváře měl červené vzrušením ze vší té pozornosti. Ani on neměl nejmenší tušení, co se chystá – až do chvíle, kdy ho matka za úsvitu probudila.

Slyšela jsem, jak se začal vztekat, pak plakat… a pak řvát. S bušícím srdcem jsem se posadila na posteli. Rozběhla jsem se k němu. Matka už ho začala oblékat do jeho nejlepších nedělních šatů, ale on kolem sebe kopal svou zdravou nohou a mlátil pěstmi a do toho křičel: „Ne, matko, ne, já nepojedu, nepojedu, nikam *nepojedu*!"

Rosie a velká Eliza se snažily matce pomoct a malá Eliza žalostně plakala v kolébce.

„Co to děláte? Proč Saula oblíkáte do nedělního?“ zeptala jsem se.

„Pro pána, Hetty, teď na tvoje otázky nemám čas,“ odsekla matka. „Ach, Saule, zlatíčko, snaž se bejt statečnej hoch.“

Ale Saul se stočil do klubíčka, až byl docela malinký, a vzlykal. Koukala jsem na něj. Najednou mi bylo jedno, že mi ubližoval a žaloval na mě. Byl to můj bratr Saul a nesnesla jsem, že ho vidím tak vyděšeného.

Vrhla jsem se k němu, objala ho a začala jeho tváře, krk a kudrnaté vlasy zasypávat mokrými polibky. Saul mě taky objal.

„Hetty, matka mě chce odvézt do nalezince a já už se nikdy, nikdy nevrátím!“ vzlykal.

„To nemůžete, matko! To neuděláte!“ zakřičela jsem na ni a začala do ní bušit pěstmi.

Jem s Natem mě museli odnést, aby matka mohla doobléknout Saula. Nevím, jestli ještě plakal. Já sama jsem ječela tak hlasitě, že jsem nic jiného neslyšela. Nat na mě křičel a pak mi nařezal, Jem mě choval a šeptem mě uklidňoval, ale oba mí bratři byli stejně neúspěšní.

Úplně mě přemohla hrůza ze ztráty Saula. Už nikdy, ale opravdu nikdy nebudu mít příležitost být mu dobrou sestrou. Křičela jsem tak dlouho, až jsem z toho ochraptěla a nakonec vyčerpáním usnula. Když jsem se vzbudila, nevěděla jsem, jestli je ráno nebo odpoledne. Dům byl hrozivě tichý, ale někde poblíž bylo slyšet tlumené vzlykání.

Začala jsem šmátrat po posteli, ale nikoho jsem nenahmatala. Vzlykání se ozývalo *zpod postele*. Naklonila jsem se dolů a spatřila Gideona, stočeného na zemi do klubíčka.

„Ach, Gide," zaskřehotala jsem, protože jsem nemohla mluvit. „Vylez nahoru na postel."

On ale nechtěl, tak jsem vlezla pod postel a lehla si vedle něj na špinavá studená prkna.

„Co to děláš, Gideone?" zeptala jsem se. „Hraješ si na nočník?"

Řekla jsem to, abych ho rozesmála, ale on vzlykal dál.

„Ty pláčeš tak potichu," divila jsem se. „To já vřískám a vřískám."

„Já vím," zahuhňal Gideon.

Nos měl plný nudlí, takže mohl sotva dýchat, natož mluvit. Chytila jsem lem své noční košile a utřela mu nos a celý obličej.

„Už se matka vrátila?" zeptala jsem se.

„Ano. Ale Saul se nevrátil," zašeptal Gideon.

Polkla jsem. Krk mě tak bolel, že jsem si ho musela chytit oběma rukama. „Byla jsem na něj zlá," řekla jsem zoufale a přitiskla se blíž k němu. „Ale na tebe budu *hrozně hodná*, Gideone. Budu ti dobrou sestrou," dodala jsem a objala ho.

Byla jsem menší než on, ale připadal mi tak slabý, tak křehký. Cítila jsem, že se chvěje.

„Hetty, odveze nás matka *taky* do nalezince?"

„Pst!" okřikla jsem ho přísně. Bylo to najednou mnohem horší, když to Gideon vyslovil. Trochu jsem s ním zatřásla, ale hned jsem toho litovala. Copak jsem mu před necelou minutou neslíbila, že mu budu dobrou sestrou?

„To víš, že nás neodveze," řekla jsem co nejrozhodněji. „Ty jsi její mazánek. Tebe by nikdy nedala. A Jem by zase nedal mě. Matka nás neodveze. Nikdy, nikdy, nikdy. Řekni to taky, Gideone. *Nikdy*."

„Nikdy, nikdy, nikdy," opakovali jsme společně.

Říkala jsem si, že se na to zeptám matky, abych měla jistotu, ale když jsem ji viděla, slova se mi nějak zara-

zila v bolavém krku. Byla popelavě šedá steskem, tiskla si na prsa malou Elizu a po tvářích se jí koulely slzy.

Zeptala jsem se na to radši Jema.

„Ty nedovolíš, aby mě odvezli do nalezince, Jeme, že ne?“

„To víš, že ne, Hetty,“ odpověděl a přivinul mě k sobě.

Podívala jsem se mu do obličeje. Oči měl úplně rudé.

„Ty jsi plakal, Jeme?“

Jem *nikdy* nebrečel. Nebrečel ani tenkrát, když se splašil kůň a srazil ho na zem. Dostal kopytem do obličeje a celé týdny měl pak půlku obličeje úplně modročernou.

„Zůstanu tady navždycky a navždycky, viď, Jeme?“ ujišťovala jsem se znovu. „A Gideon taky.“

„Jistě, Hetty. To víš, že tu zůstaneš,“ opakoval Jem stále dokola, ale zdálo se, že si tím sám není tak docela jistý.

Ten večer jsem nemohla usnout, a když se mi to konečně podařilo, zdálo se mi o Saulovi. Nějaká velká zlá sestra z nalezince ho zvedla a strčila do kádě s vodou, protože ho chtěla utopit, jako se topí koťata. Začala jsem na ni křičet a ona chytila i mě. Popadla mě pevně za zátylek a strčila mě do sudu. Bránila jsem se zuby nehty, ale ona mě tlačila hlouběji a hlouběji do té temné vody. Trhla jsem sebou a probudila se – a zjistila, že v posteli pode mnou je mokro.

Myslela jsem, že se na mě matka bude zlobit, že jsem jako malé mimino, ale přešla to beze slova. Chodila po domě jako stín, pomalu a se sklopenou hlavou. Krmila a přebalovala Elizu a vařila pro nás slaninu se zelím, ale zbytek času trávila tím, že s křečovitě zaťatými pěstmi upřeně zírala na podlahu.

Rosie nás vyhnala z chalupy, aby měla matka trochu klid. Když přišel domů otec, seděli jsme sklíčeně na předním schodu.

„Tak co, kuřátka moje?“ řekl a podrbal nás ve vlasech. „Můj ty smutku, žádný štěbetání,“ vzdychl a překročil nás svou velkou nohou.

Pak už s námi až do večeře nemluvil. Když se najedl, zapálil si fajfku a zavolal nás ke své židli.

„Nate, dojdi mi do hospůdky U Vydry pro džbánek piva. A ať nevycmrndáš ani kapičku, jasný? Jeme, ty běž s ním. Elizo, jdi prosím dohlídnout na svou malou sestřičku. Zkus nějak utišit ten řev. Rosie, odveď matku do ložnice – potřebuje si lehnout. Všichni zkrátka zmizte. Chci si promluvit s Hetty a Gideonem."

Když všichni odešli, zavrtěl nad námi hlavou. „Tváříte se jak Boží umučení! Stýská se vám po Saulovi?"

„Strašně, otče," odpověděla jsem.

Udiveně zamrkal. „Ty mě teda překvapuješ, Hetty. Vždyť jste se v jednom kuse prali! A teď to vypadá, že snad máš výčitky svědomí?"

Přikývla jsem. Sice jsem pořádně nevěděla, co to ty výčitky jsou, ale došlo mi, že se to slovo asi vztahuje na ten nepříjemně chladný a bolavý pocit kolem žaludku.

„Chudinko malá." Otec mě něžně pohladil svou obrovskou rukou.

Vyšplhala jsem se mu na klín a přitulila se mu na prsa. Cítila jsem, jak mi do tváře buší jeho srdce.

„Matka mě neodveze, že ne, otče?" zamumlala jsem do jeho hrubé bavlněné košile. „Ani Gideona?"

Čekala jsem. Slyšela jsem, jak se otec několikrát ztěžka nadechl.

„Až příští rok, drahoušku, a to už budete mnohem starší."

„Ne! Ne, to ne! Já nechci odjet!" vykřikla jsem a začala mu bušit pěstmi do hrudníku.

„Hned s tím přestaň, slečinko!" Otec sevřel obě mé pěstičky do své obří dlaně. „Dneska už ses navyváděla dost, jak mi řekli. Nemá smysl křičet, když si tím člověk nepomůže. A teď už buď zticha a poslouchej mě. Matka i já tě milujeme, milujeme Gideona, milujeme Elizu jako svý vlastní děti. Pořád milujeme i Saula –"

„A Martu," dodala jsem.

„A Martu," přitakal otec. Vypadal překvapený, že si na ni ještě pamatuju. „Ale vy nejste naše děti. Jste odložený děti z nalezince. Přišli jste k nám jako malý miminka. Matka to se slaboučkejma miminkama umí. Vykrmila vás tak, že jste pěkný cvalíci a máte růžový tváře." A něžně mě palcem a ukazovákem štípl do tváře, ale já jsem se mu vykroutila, protože mě napadlo něco hrozného.

Vzpomněla jsem si na prase na dvorku. Matka každý rok kupovala sele, drobounké a bledé, a pak ho krmila a krmila, až bylo tak tlusté, že se sotva udrželo na nohách, a potom přišel otec, a i když jsme nesměli poslouchat, slyšeli jsme hrozné *kví-kví-kvíííí!* – a druhý den jsme měli na talířích čerstvé vepřové.

„Ona nás vykrmuje, abyste nás *snědli*?" zeptala jsem se s hrůzou v očích. Otec mi najednou znovu připadal jako zlý obr z pohádky.

Ten na mě ale koukal s otevřenou pusou a pak se rozchechtal.

„Hetty, Hetty, s tebou je teda legrace," kuckal. „To víš, že tě nikdo nesní! Až budeš větší, matka tě odveze do nalezince a tam budeš bydlet se spoustou ostatních děvčat. Bude tam Marta, takže tam budeš mít i sestru. A ty budeš zase s chlapcema, Gideone, a Saul bude tvůj bratr."

„Já chci bejt s Hetty," prohlásil Gideon, ale otec mu vůbec nevěnoval pozornost.

„My musíme bejt *s váma*, otče. A s matkou. A já musím bejt se svým Jemem," řekla jsem. „Prosím, můžeme tu zůstat? Slibuju, že budu hrozně, hrozně hodná. Už nikdy nebudu křičet ani kopat, ani brečet."

„To se ti povedlo, Hetty," zasmál se otec, ale hned zase zvážněl. „My bychom byli hrozně rádi, kdybyste s námi mohli zůstat. Rádi bychom si nechali všechny svoje milovaný pěstounský děti, jenže vy nám nepatříte. Pat-

říte nalezinci. Všechny děti se tam musí do šesti let vrátit. A netvař se tak vyděšeně. Určitě tam na tebe budou hodný, když budeš rozumná holka, Hetty. Poskytnou ti pořádný vzdělání a vychovají z tebe dobrou křesťanku."

„A tam už budeme žít navždycky?"

„Ne, to ne. Vyučíš se tam na služku, a až ti bude čtrnáct, půjdeš k někomu do služby," řekl otec.

„Jako Bess a Nora?" zeptala jsem se.

„Přesně jako naše Bess a Nora," přisvědčil otec. „A pak k nám určitě budeš moct jednou za rok přijet, jako k nám jezdí naše děvčata."

Chvíli jsem o tom přemýšlela. Když tu byly naposledy o čtvrté neděli postní, kdy jezdí děti za rodiči, obdivovala jsem své dospělé sestry v nových šatech s krásnými barevnými vzory a v jemných punčochách. Vyprávěly ale matce hrozné historky o kuchařkách, které je bijí po hlavě naběračkou, a o dotěrných pánech, kteří se pořád snaží vyloudit na nich polibek.

„Já *nechci* bejt služka," prohlásila jsem rozhodně.

„Já budu taky služka?" zeptal se Gideon.

„Ty jsi přece trouba!" zasmál se zase otec. „Kdepak, z tebe se určitě stane námořník nebo voják jako z našeho Marka."

„Ne, *já* budu námořník a voják a pojedu na dobrodružnou výpravu," řekla jsem.

„Vy jste teda prapodivnej párek," vzdychl otec. „A teď už běžte dolů a nechte mě chvilku odpočinout."

„Ale musíte nám ještě něco říct o tom nalezinci, otče!" zlobila jsem se.

„Hetty, já o něm nic nevím. V životě jsem tam nebyl. Vím jen to, že je to dobrý místo pro malý děti a že se nemusíš stydět za to, že máš vychování odtamtud," odpověděl otec. „A teď už mě přestaň obtěžovat, děvenko. Bolí mě z tebe hlava."

Otec v nalezinci nikdy nebyl – zato matka ano.